

Jak jsme našli poklad

Svědectví z misijního výjezdu do Estonska z léta 2016

Joel Ptáček (24), KS Praha

Kromě programů pro děti a dospělé jsme jako tým podnikli i aktivitu nazvanou „hledání pokladu“ - hodně z nás poprvé (včetně mě). Cílem je najít konkrétního člověka, za kterým vás doslova pošle Bůh a nabídnout modlitbu, sdílet evangelium, požehnat, povzbudit... A jak se takový poklad hledá?

V menší skupince má každý papír se stejnými kategoriemi (např. místo, jméno, problém, speciální rys /vlastnost...) a nejdřív se každý v krátkosti sám modlí k Bohu, aby mu ukázal nějaké konkrétní vodítko k výše uvedeným kategoriím. Cílem není zaplnit celý papír, ale jen to, k čemu nám Bůh něco ukáže. Celá skupinka potom dá dohromady svoje vodítka a společně vyrazí hledat.

Jak to probíhalo u nás? (*naše vodítka vyznačím kurzívou*) Dali jsme dohromady „mapy“ a zjistili, že některá vodítka máme stejná nebo hodně podobná. Vyrazili jsme tedy plní očekávání, na celou aktivitu byla hodina času. Jenže prvních třicet minut jsme si nevšimli vůbec nikoho, i když jsme byli na místech, která se částečně shodovala s těmi z našich map (*obchod, park*). Ve skupince byla i jedna Estonka, kterou napadlo ještě další místo s obchodem a parkem, kam jsme vyrazili. Na tomto náměstí byl dokonce i *oranžový dům* naproti *obchodu*, akorát už nám nezbyvalo moc času. Všichni tak nějak cítili, že jsou na správném místě a už nechtěli jít jinam. Po chvíli z toho obchodu vyšla *paní s kočárkem*, měla i *sukni*, tak jsme ji oslovili s poslední kapkou naděje, že by to mohla být ona. Když přišla blíž, všimli jsme si, že kočárek má *zeleno-černou* barvu s motivem *květin* - už nám začalo být jasné, že je to poklad!

Během krátkého rozhovoru vyplynulo, že paní dřív chodila k jehovistům, ale Boha už teď nijak nehledá. Měla také problém s *„průduškovým kašlem“* - to byl vtipný okamžik, protože když jsme zmínili právě toto vodítko, tak paní akorát nepěkně zakašlala, načež jsme se všichni zasmáli. Na druhou stranu se jí párkrát nahrnuly i slzy do očí. Holky se za ní krátce pomodlily, pozvaly ji na náš příští program do církve a nakonec jsme se všichni povzbuzení (včetně té paní) rozloučili. Myslím, že to pro ní mohlo být reálné připomenutí toho, že Bůh na ní nezapomněl a že by neměla ani ona na Něj.

Pro mě to byl jeden z okamžiků, kdy se „nebe dotýká země“ - Bůh hledá konkrétní lidi a různě používá i církve. Ježíš je živý a mnohdy pracuje způsobem, který se nám může zdát „mimo“, ale když pracuje opravdu On, tak to vždycky stojí za to!